OIKEUSMINISTERIÖ

VASTINE

Demokratia- ja julkisoikeusosasto 4.5.2026 VN/9765/2025

Hallitusneuvos Satu-Maaria Natunen

Eduskunnan työelämä- ja tasa-arvovaliokunta

HE 45/2026 vp

Oikeusministeriön vastine työelämä- ja tasa-arvovaliokunnalle annetuista asiantuntijalausunnoista hallituksen esityksestä yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimiä koskevien direktiivien täytäntöönpanoa koskevaksi lainsäädännöksi

Eduskunnan työelämä- ja tasa-arvovaliokunta on pyytänyt oikeusministeriöltä vastinetta työelämä- ja tasa-arvovaliokunnalle annetuista asiantuntijalausunnoista, jotka koskevat hallituksen esitystä yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimiä koskevien direktiivien täytäntöönpanoa koskevaksi lainsäädännöksi (HE 45/2026 vp).

1. Riippumattomuuteen liittyvät säännösehdotukset

Yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelinten riippumattomuutta vahvistavia säännösehdotuksia esityksessä ovat ehdotukset yhdenvertaisuusvaltuutetun ja tasa-arvovaltuutetun velvollisuudesta antaa sidonnaisuusilmoitus, ehdotus tasa-arvovaltuutetun oikeudesta olla virkavapaalla mahdollisesta taustavirastaan tasa-arvovaltuutetun tehtävän hoitamisen ajan sekä ehdotus siirtää yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan henkilöstön nimittämistoimivalta pois oikeusministeriöltä.

Yhdenvertaisuusvaltuutettu toteaa lausunnossaan, että valtuutettujen nimittämismenettelyn avoimuutta tulisi vahvistaa siten, että eduskunnan ihmisoikeuskeskuksen valtuuskunnalta pyydettäisiin kärkihakijoista lausunto. Yhdenvertaisuusvaltuutettu katsoo lisäksi, että lautakunnan pääsihteerin nimittämisen siirto ministeriöstä valtioneuvostoon ei välttämättä tue lautakunnan itsenäistä ja riippumatonta asemaa, sillä nimityspäätöksen siirto valtioneuvostoon voisi politisoida virkanimityksen. Viimeksi mainitusta asiasta toteaa lausunnossaan myös yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta.

Käyntiosoite	Postiosoite	Puhelin	Faksi	Sähköpostiosoite
Meritullinkatu 10 HELSINKI	PL 25 00023 VALTIONEUVOSTO	02951 6001	09 1606 7731	kirjaamo.om@gov.fi

Oikeusministeriö toteaa, että lakisääteinen lausunnonantomenettely nimittämisprosessissa on valtiolla hyvin harvinainen. Valtion virkamieslain mukaisen julkisen hakumenettelyn ja virkamieslaissa säädetyn muun nimittämismenettelyn katsotaan täyttävän direktiiveissä edellytetyn läpinäkyvän nimittämismenettelyn vaatimukset.

Oikeusministeriö katsoo, että lautakunnan pääsihteerin nimittämistoimivallan siirtäminen oikeusministeriöltä valtioneuvoston yleisistunnolle siirtää nimittämistoimivallan aiempaa riippumattomammalle taholle, kun nimittäminen on tähän saakka ollut pelkästään oikeusministeriön päätösvallassa. Valtioneuvoston nimitysasiat läpikäyvät myös oikeuskanslerin ennakollisen laillisuusvalvonnan. Pääsihteeri toimii lautakunnassa valmistelijana ja esittelijänä, sen lisäksi että hän johtaa lautakunnan hallintoa. Myös lautakunnan päätöksentekoon osallistuvat puheenjohtajan ja jäsenet nimittää valtioneuvosto. Samoin valtioneuvosto nimittää esimerkiksi valvontatehtävää hoitavat valtuutetut. Pääsihteerin nimitystoimivallan siirtäminen valtioneuvoston yleisistunnolle olisi linjassa edellä mainittujen nimitystoimivaltaa koskevien ratkaisujen kanssa.

Kunta- ja hyvinvointialuetyönantajat KT pitää tasa-arvovaltuutetun virkavapautta koskevaa säännösehdotusta haasteellisena rekrytoinnin ja työnantajan päätösvallan kannalta. Työnantaja joutuu mahdollisesti järjestämään taustaviran tehtävien hoidon useiksi vuosiksi uudelleen, mikä aiheuttaa hallinnollista kuormitusta. Ehdotus kaventaisi työnantajan mahdollisuuksia päättää omien henkilöstöresurssiensa käytöstä ja tehtävien järjestämisestä.

Oikeusministeriö toteaa, että vaikka tasa-arvovaltuutetun lakisääteinen virkavapaus taustavirastaan todennäköisesti johtaisi siihen, että valtuutetuksi valittavan henkilön taustaviran työnantaja joutuisi etsimään taustaviralle määräaikaisen hoitajan, virkavapaus tässä yksittäistapauksessa olisi perusteltua tasa-arvovaltuutetun riippumattomuuden vahvistamiseksi. Vastaavalla tavalla on säädetty oikeusministeriön muista sellaisista valtuutetuista, joiden tehtävänä on valvonta.

Yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta toteaa lausunnossaan, että oikeusministeriö säilyy edelleen lautakunnan henkilöstön työantajaviranomaisena ja käyttää ylintä työnantajan direktiovaltaa suhteessa lautakunnan pääsihteeriin ja esittelijöihin. Lautakunta kiinnittää huomiota myös siihen, että hallituksen esityksessä on jätetty arvioimatta, vastaako nykyinen lautakunnan talouden järjestäminen osaksi ministeriön toimintamenomäärärahaa direktiiveissä edellytettyä itsenäisyyttä ja riippumattomuutta ja omien resurssien hallinnointia. Lautakunta katsoo, että vain järjestämällä lautakunnan määräraha omalle erilliselle eduskunnan päätösvaltaan kuuluvalle momentilleen turvataan lautakunnan itsenäinen ja riippumaton asema suhteessa oikeusministeriöön.

Oikeusministeriö toteaa, että yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta on lautakunnasta annetun lain 1 §:n mukaan itsenäinen ja riippumaton. Pykälän yksityiskohtaisten perusteluiden mukaan

itsenäisyydellä viitataan ”siihen, että lautakunta on toiminnassaan itsenäinen”. Työnjohto- ja valvontavaltaa lautakunnan henkilöstöön nähden käyttää siten lautakunta itse. Henkilöstöä koskevaa määräämisvaltaa ehdotetaan hallituksen esityksessä siirrettävän lautakunnalle aiempaa enemmän, kun lautakunta saisi jatkossa rekrytoida pääsihteeriä lukuun ottamatta oman henkilöstönsä.

Mitä yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan esittämään lautakunnan omaan määrärahamomenttiin tulee, on esitystä valmisteltaessa riippumattomuuden toteutumisen kannalta pidetty olennaisimpana sitä, että yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimet voivat päättää omien taloudellisten ja muiden resurssiensa käytöstä.

2. Tuomioistuimen velvollisuus varata tasa-arvovaltuutetulle mahdollisuus tulla kuulluksi

Tasa-arvovaltuutettu, yhdenvertaisuusvaltuutettu, Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK ry ja Naisjärjestöjen Keskusliitto katsovat lausunnoissaan, että myös syyttäjälle tulisi säätää velvollisuus kuulla tasa-arvovaltuutettua vastaavalla tavalla kuin yhdenvertaisuuslain 27 §:ssä on säädetty syyttäjän velvollisuudesta varata yhdenvertaisuusvaltuutetulle mahdollisuus tulla kuulluksi ennen syytteen nostamista syrjintärikoksesta.

Oikeusministeriö toteaa, että hallituksen esityksessä on esitetty tältä osin direktiivien välttämättä edellyttämiä muutoksia kansallisiin lakeihin. Esitetty naisten ja miesten välisestä tasa-arvosta annetun lain (myöh. *tasa-arvolaki*) muutos perustuu direktiivien 10 artiklan 2 kohtaan, jonka mukaan yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimillä tulee olla oikeus esittää huomioita tuomioistuimelle. Artiklan 1 kohdan mukaan artiklan 2–4 kohdat koskevat tasa-arvoelinten oikeutta toimia oikeudenkäynneissä siviili- ja hallinto-oikeudellisissa asioissa. Tästä syystä esitykseen ei sisälly säännöstä syyttäjän velvollisuudesta kuulla tasa-arvovaltuutettua rikosasiassa.

Elinkeinoelämän keskusliitto EK:n lausunnon mukaan tasa-arvovaltuutetun oikeudesta tulla kuulluksi ei ole tarpeen säätää, koska jo voimassa olevaan kansalliseen sääntelyyn sisältyy tuomioistuimen mahdollisuus pyytää lausunto tasa-arvolain tavoitteiden kannalta merkittävässä asiassa yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnalta. Ei myöskään olisi resurssien näkökulmasta järkevää, että tuomioistuimen tulisi aina varata tasa-arvolain soveltamista koskevassa asiassa valtuutetulle mahdollisuus tulla kuulluksi.

Oikeusministeriö toteaa, että direktiivien täytäntöönpanon valmistelussa ei pidetty direktiivien 10 artiklan 2 kohdan vaatimusten täyttämiseksi riittävänä, että yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunta voi tuomioistuimen pyynnöstä antaa yhdenvertaisuuslakia tai tasa-arvolakia koskevan

lausunnon. Edellä mainitun direktiivien säännöksen mukaan yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimillä tulee olla oikeus esittää huomioita tuomioistuimelle. Tämä oikeus tulee siis olla riippumatta siitä, katsooko tuomioistuin tarpeelliseksi yksittäistapauksessa pyytää yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimen lausuntoa.

Yhdenvertaisuusvaltuutetun oikeudesta tulla kuulluksi tuomioistuimessa on jo säädetty. Valtuutetun kuuleminen on tyypillisesti sijoittunut ajankohtaan, jolloin asia muutoinkin odottaa pääkäsittelyä tuomioistuimessa. Valtuutettua kuullessaan tuomioistuin yleensä lähettää valtuutetulle osapuolten kirjallisen aineiston ja antaa valtuutetulle noin kuukauden mittaisen ajan lausunnon toimittamiseen. Valtuutetun kuuleminen ei siten esimerkiksi ole pidentänyt asian käsittelyaikaa tuomioistuimessa, eikä näin arvioida olevan myöskään tasa-arvovaltuutettua kuulemisen suhteen.

3. Kanneajan kulumisen keskeytyminen valtuutetun johtaman sovintomenettelyn ajaksi

Elinkeinoelämän keskusliitto EK vastustaa lausunnossaan yhdenvertaisuuslain 26 §:ään ja tasa-arvolain 12 §:ään esitettyä säännöstä käräjäoikeuden kanneajan kulumisen keskeytymisestä hyvitysasiassa valtuutetun johtaman sovintomenettelyn ajaksi. EK:n mukaan nykyiset kanneajat ovat riittävän pitkät eivätkä estä osapuolia saattamasta asiaa tuomioistuimen käsiteltäväksi. Asia on mahdollista panna vireille tuomioistuimessa myös sovintomenettelyn ollessa kesken. Myös Suomen Yrittäjät pitää nykyisiä kanneaikoja riittävinä niin, ettei kanneajan kulumista tarvitsisi keskeyttää.

Myöskään Kunta- ja hyvinvointialuetyönantajat KT ei pidä ehdotettuja muutoksia perusteltuina. KT:n lausunnon mukaan työnantajan kannalta muutos merkitsee sitä, että mahdollinen oikeudellinen vastuu voi jäädä avoimeksi huomattavan pitkäksi aikaa. Työpaikkojen mahdollisuudet käsitellä ja selvittää asiaa asianmukaisesti vaikeutuvat, kun mahdollisuus esittää näyttöön liittyviä tosiseikkoja heikkenee ajan kulumisen myötä. Nykyinen lainsäädäntö turvaa KT:n mukaan riittävästi aikaa hyvityskanteen nostamiselle sovintomenettelyn päättymisen jälkeenkin.

Oikeusministeriö toteaa, että valtuutetun johtama sovintomenettely kestää tyypillisimmillään joitakin kuukausia. Tämän ei katsota viivästyttävän mahdollista tuomioistuinkäsittelyä olennaisesti verrattuna siihen, milloin kanne nostettaisiin ja asiaan saataisiin tuomioistuimen ratkaisu ilman sovintomenettelyn keskeyttävää vaikutusta. Kanteen nostamisen kokonaisajan pidentymien joillakin kuukausilla ei myöskään vaikeuttane osapuolten mahdollisuutta etsiä ja esittää näyttöön liittyviä tosiseikkoja.

Syrjintää epäilevän näkökulmasta laissa säädetty 1–2 vuoden kanneaika voi kuitenkin olla liian lyhyt, niin että vaarana on sen kuluminen loppuun sovinnon etsimisen ollessa vielä kesken, etenkin jos sovintomenettelyä ei ole aloitettu heti syrjintäepäilyn heräämisen jälkeen. Valtuutetut ovat kaikkiaan pitäneet kanneaikoja liian lyhyinä. Ei siten ole selvää, että nykyiset kanneajat mahdollistavat direktiivien edellyttämällä tavalla asian saattamisen tuomioistuimen käsiteltäväksi vielä vaihtoehtoisen riidanratkaisun jälkeen. On lisäksi molempien osapuolten ja yhteiskunnankin etu, että asiassa saadaan aikaan sovinnollinen ratkaisu, niin ettei asiaa tarvitse viedä tuomioistuimeen. Tähänkään tavoitteeseen nähden kanneajan kulumisen keskeytymistä joiksikin kuukausiksi ei voitane pitää kohtuuttomana viivästyksenä.

Suomen Asianajajien ja SAK ry:n mukaan sovintomenettelyn alkamisen lisäksi myös sen päättyminen tulisi dokumentoida selvästi, niin että osapuolille ja heidän avustajilleen olisi yksiselitteistä, milloin kanneaika alkaa kulua uudelleen. Suomen Asianajajat ehdottaa, että lakiin ja sen perusteluihin kirjattaisiin nimenomaisesti se menettely, jolla osapuolille annetaan tieto keskeytymisajan alkamisesta ja päättymisestä. SAK ry:n mukaan valtuutetuille tulisi säätää velvollisuus antaa osapuolille ilmoitus myös sovintomenettelyn päättymisestä. SAK ry:n näkemyksen mukaan viimeistä sovittelutapaamista ei voida pitää lähtökohtana sille, milloin kanneaika alkaa kulua uudelleen, koska yhdenvertaisuusvaltuutetun edistämä sovintomenettely ei pääsääntöisesti sisällä sovittelutapaamisia, vaan on kirjallista ja mahdollisesti osittain puhelimitse tapahtuvaa menettelyä.

Yhdenvertaisuusvaltuutettu on täydentävässä lausunnossaan kannattanut SAK ry:n ehdotusta siitä, että laissa säädettäisiin myös sovintomenettelyn päättymistä koskevan ilmoituksen antamisesta. Valtuutetun mukaan valtuutetun sovinnon edistäminen tapahtuu käytännössä useimmiten kirjallisella menettelyllä ja keskusteluilla erikseen molempien osapuolten kanssa.

Oikeusministeriö toteaa, että kuten hallituksen esityksen perusteluissa on kuvailtu, sovintomenettely päättyisi joko sovinnon tekemiseen tai siihen, ettei asian käsittelyä menettelyssä enää jatketa. Jos molemmat tai jompikumpi osapuolista ei enää tahdo jatkaa riidan sovittelua, sovittelu päättyisi siihen. Kanteen nostamisen määräaika alkaisi kulua uudelleen siitä lähtien, kun asiaa on käsitelty viimeisen kerran sovittelutapaamisessa tai muuten. Tämä vastaisi tuomioistuimen ulkopuolisen sovittelun vaikutuksista muualla laissa säädettyä. Velan vanhenemisesta annetun lain 11 §:n 1 momentin 4 kohdan mukaan velan vanhentuminen katkeaa, jos saatava otetaan käsiteltäväksi sellaisessa sovittelumenettelyssä, jossa tehty sovinto voidaan vahvistaa täytäntöönpanokelpoiseksi siten kuin riita-asioiden sovittelusta ja sovinnon vahvistamisesta yleisissä tuomioistuimissa annetussa laissa säädetään. Pykälän 2 momentin mukaan vanhentuminen keskeytyy menettelyn ajaksi, (esimerkiksi silloin) kun tehdään sopimus tuomioistuimen ulkopuolisen sovittelun aloittamisesta. Tämä vastaisi kanneajan kulumisen keskeytymistä siitä lukien, kun valtuutettu antaa osapuolten kannat kuultuaan ilmoituksen sovintomenettelyn aloittamisesta.

Velan vanhentumisesta annetun lain yksityiskohtaisten perustelujen mukaan ”tuomioistuimen ulkopuolisessa sovittelussa sovittelu päättyisi joko sovinnon tekemiseen tai siihen, ettei asian käsittelyä sovittelussa enää jatketa. Sovittelu perustuu vapaaehtoisuuteen. Jos molemmat tai jompikumpi osapuolista ei enää tahdo jatkaa riidan sovittelua, sovittelu päättyisi siihen. Sovittelun päättymisestä ei tarvitsisi erikseen sopia. Vanhentuminen katsottaisiin katkenneeksi sinä päivänä, jolloin asiaa viimeisen kerran käsiteltiin sovittelutapaamisessa tai vastaavassa virtuaalitapahtumassa.” (HE 284/2010 vp, s. 31).

Hallituksen esityksen valmistelussa on katsottu olevan perusteltua, että nyt sovittelusta ja kanneajan kulumisen keskeytymisestä säädettävä vastaa ratkaisuiltaan toisaalla laissa vastaavantyyppisestä menettelystä ja sen vaikutuksista säädettyä. Siksi yhdenvertaisuuslain 26 §:ään ja tasa-arvolain 12 §:ään ei ole esitetty erillistä säännöstä sovittelun päättymisilmoituksesta.

Oikeusministeriö ei vastusta sovintomenettelyn päättymisilmoituksen antamisesta säätämistä, jos valiokunta katsoo säännöksen tarpeelliseksi.

SAK ry toteaa lausunnossaan vielä, että työelämän asioissa kanneajan kulumisen tulisi keskeytyä valtuutetun käsittelyn ajaksi myös muissa kuin sovintomenettelytilanteissa. Oikeusministeriö toteaa, että hallituksen esitykseen sisältyvät tältä osin kuitenkin vain direktiivien välttämättä edellyttämät säännösmuutokset. Direktiivit eivät edellytä SAK ry:n ehdottamaa sääntelyä.

4. Kanneajan kulumisen keskeytyminen lautakunnan ratkaisun lainvoimaisuuteen saakka

Elinkeinoelämän keskusliitto EK, Kunta- ja hyvinvointialuetyönantajat KT ja Suomen Yrittäjät vastustavat yhdenvertaisuuslain 26 §:ään esitettyä säännösmuutosta, jonka mukaan asian vireilletulo yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnassa keskeyttäisi pykälän 2 momentissa säädetyn määräajan kulumisen kunnes asia on ratkaistu lainvoimaisesti.

Em. lausuntojen mukaan säännös pitkittäisi yhdenvertaisuuslain mukaiseen hyvitysvaatimukseen liittyvää kanneaikaa kohtuuttomasti ja heikentäisi oikeusvarmuutta. Lausunnoissa todetaan, että direktiivit eivät edellytä tätä muutosta.

Oikeusministeriö toteaa, että ehdotettu säännösmuutos ei liity direktiivien täytäntöönpanoon vaan muutoin havaittuun säännösmuutostarpeeseen. On epätarkoituksenmukaista, että voimassa oleva lainsäädäntö johtaa siihen, että syrjintää epäilevän on nostettava hyvityskanne käräjäoikeudessa samaan aikaan kun samaa syrjintäasiaa koskeva asia on mahdollisesti vielä kesken hallinto-oikeusprosessissa. On sekä syrjintää epäilevän että syrjinnästä epäillyn etu, että osapuo-

lilla on ennen käräjäoikeuden kanneajan päättymistä tiedossaan lainvoimainen ratkaisu lautakuntaan saatetusta syrjintäasiasta. On perusteltua myös yleisestä näkökulmasta, että sama syrjintäasia ei ole samaan aikaan käsittelyssä sekä yleisen tuomioistuimen että hallintotuomioistuimen prosessissa.

Oikeusministeriö toteaa edelleen, että kuten lausunnoissa ja hallituksen esityksessäkin tuodaan esiin, kanneajan kuluminen saattaa ehdotetun säännösmuutoksen takia keskeytyä enimmillään useaksi vuodeksi, jos asia viedään lautakuntaan ja jompikumpi osapuoli tai molemmat osapuolet valittavat lautakunnan päätöksestä ensin hallinto-oikeuteen ja hakevat sitten valituslupaa korkeimmasta hallinto-oikeudesta. Kuitenkin jos syrjintää epäilevä nostaa hallinto-oikeusprosessin jälkeen hyvityskanteen käräjäoikeudessa, asia ei ole syrjinnästä epäillylle kokonaisuutena uusi eivätkä tarvittavat todisteet tule etsittäviksi ensimmäistä kertaa vasta käräjäoikeudessa vuosien jälkeen tapahtuneesta. Molemmat osapuolet ovat olleet osallisina jo lautakunta- ja hallinto-oikeusvaiheessa. Syrjinnästä epäilty taho on siten voinut valmistautua siihen, että asia on edelleen riitainen.

EK:n lausunnon mukaan kanneajan pitkittyminen lisäisi myös työnantajan hallinnollista taakkaa. Esitys ei kuitenkaan koske työnantajia, sillä yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan käsiteltäväksi ei voi saattaa yhdenvertaisuuslain soveltamiseen liittyviä työelämäasioita.

5. Resurssit

Tasa-arvovaltuutettu viittaa lausunnossaan siihen, että direktiivit edellyttävät jäsenvaltioiden varmistavan tasa-arvoelimille riittävät resurssit, jotta ne voivat hoitaa tehtävänsä ja käyttää toimivaltuuksiaan tehokkaasti. Valtuutettu toteaa, että jotta se voisi hoitaa ehdotetun uuden kuulemistehtävänsä asianmukaisesti, sille on välttämätöntä turvata riittävät lisäresurssit. Valtuutetun mukaan nykyinen resurssitilanne on kestämätön ja vaarantaa viranomaisen mahdollisuudet hoitaa lakisääteiset tehtävänsä tehokkaasti ja hyvän hallinnon periaatteiden mukaisesti.

Myös SAK ry, Akava ry, STTK ry ja Naisjärjestöjen Keskusliitto painottavat lausunnoissaan, että yhdenvertaisuus- ja tasa-arvoelimille tulee taata riittävät resurssit, jotta ne pystyvät hoitamaan nykyiset ja uudet tehtävänsä tehokkaasti.

Oikeusministeriö pitää esitettyjä huomioita tärkeänä ja toteaa, että riittävien resurssien turvaaminen on edellytys oikeussuojan tehokkaalle toteutumiselle. Hallituksen esityksessä on arvioitu, että esitykseen sisältyvistä säännösehdotuksista aiheutuisi yhdenvertaisuusvaltuutetulle, tasa-arvovaltuutetulle ja yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnalle jonkin verran lisää hallinnollisia ja

käytännön menettelytapoihin liittyviä tehtäviä, mutta että muutokset eivät lisäisi viranomaisten resurssitarvetta.

On kuitenkin tärkeää huolehtia siitä, että tasa-arvovaltuutettu pystyy huolehtimaan myös uudesta tehtävästään antaa lausuntoja tuomioistuimille tasa-arvolain soveltamista koskevissa asioissa. Valtuutettu päättää itse, missä tapauksissa se antaa pyydetyn lausunnon.

6. Muut kannanotot

Eduskunnan työelämä- ja tasa-arvovaliokunnan vastaanottamiin lausuntoihin sisältyi näkemyksiä myös siitä, että yhdenvertaisuuslakia ja tasa-arvolakia tulisi yhdenmukaistaa. Lisäksi yhdenvertaisuuslakiin esitettiin muita kuin direktiivien edellyttämiä muutoksia, esimerkiksi rekrytointisyrjinnän kanneajan nostamista kahteen vuoteen ja yhdenvertaisuus- ja tasa-arvolautakunnan toimivallan laajentamista.

Osa lausunnonantajista (tasa-arvovaltuutettu, Vammaisfoorumi ry) totesi ongelmalliseksi sen, että direktiivit on ehdotettu pantavaksi täytäntöön vähimmäistason mukaisesti.

Tasa-arvovaltuutettu toteaa lausunnossaan, että hallituksen esityksessä esitetty tulkinta tasa-arvovaltuutetun toimivallasta moniperusteisen ja risteävän syrjinnän tilanteissa on epäselvä, ja että tasa-arvovaltuutetun toimivallasta tältä osin tulisi säätää tasa-arvolain 16 §:ssä. Myös eräät muut lausunnonantajat toivoivat, että direktiivien täytäntöönpanossa olisi yhdenmukaistettu ja selkeytetty moniperusteisen ja risteävän syrjinnän valvontaa.

Oikeusministeriö toteaa, että direktiivien täytäntöönpanoa valmisteltaessa on päädytty esittämään ainoastaan direktiivien kannalta välttämättömiä säännösmuutoksia sekä kahta muuten tarpeelliseksi osoittautunutta tarkennusta voimassa olevaan lainsäädäntöön.